

ת"פ 23798/05/14 - מדינת ישראל נגד יורם אלסטר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

02 מרץ 2015

ת"פ 23798-05-14 מדינת ישראל נ'
אלסטר(אסיר)
בפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

מדינת ישראל
יורם אלסטר (אסיר)

המאשימה
נגד
הנאשמים

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד צוריאל שגב

ב"כ הנאשם עו"ד ניר רשף

הנאשם התייצב

[פרוטוקול הושמט]

מִרְדִּין

הנאשם הורשע על יסוד הודאתו, כמפורט בהכרעת הדין. יצוין כי הנאשם הודה לאחר שנשמעה עדותו של השוהה הבלתי חוקי בבית-המשפט, וגרסתו של זה האחרון מונחת בפניו.

בהתאם לכתב האישום המתוקן בו הודה הנאשם בשתי הזדמנויות המתוארות בשני אישומים, כשהפער בין אירוע אחד לשני עומד על כשבעה חודשים, העסיק הנאשם את השב"ח, ושילם לו תמורת העסקתו.

במקרה השני, ההעסקה הייתה בתיאום טלפוני, ולאחר אותו תיאום בדבר ימי העסקה והתשלום, סוכם גם כי הנאשם ידאג להסעתו של השב"ח, ואכן, הנאשם שלח עובד שלו לאסוף את השב"ח מן המקום שתואם בתחנת הדלק ברמת-גן.

ב"כ המאשימה עמד על חומרת המעשים, על הערכים המוגנים הנפגעים, הפנה לנתונים שעלו מן הראיות שנשמעו, ציין

עמוד 1

כי הוא רואה בכל אישום אירוע עצמאי, והציע מתחמי ענישה לכל אחד מן האישומים, האחד נע בין חודש עד שישה חודשים, והשני בין מספר חודשי מאסר ועד תשעה חודשים.

בשל הטעמים שמנה, הצהיר ב"כ המאשימה כי הוא נכון להסתפק בעונש בשליש התחתון של המתחמים, לצד מאסר מותנה, קנס ועתירה לפסילת הרישיון, בהתאם לחוק הכניסה לישראל.

ב"כ המאשימה הבהיר גם מדוע לשיטתו אין מדובר במקרה המתאים לשקול אפשרות לביטול ההרשעה.

ב"כ הנאשם מצידו, עמד על עתירתו לביטול ההרשעה, ביקש לאמץ את המלצות התסקיר בעניין זה, וטען כי מתקיימים התנאים הקבועים בהלכת כתב. ב"כ הנאשם תמך עתירתו זו בפסיקה.

לחילופין, וככל שביהמ"ש לא יעתר לבקשה, טען ב"כ הנאשם, כי מתחם הענישה מתחיל מענישה צופה פני עתיד, וביקש בשל שורה של נסיבות מקלות, להסתפק בעונש צופה פני עתיד.

שני הצדדים הציגו פסיקה לעיון בית-המשפט.

הנאשם ביקש את התחשבות בית-המשפט, והביע חרטה.

למען שלמות התמונה יצוין, כי הנאשם נשלח לתסקיר שירות המבחן, שעמד על נסיבותיו האישיות, היעדר העבר והתיקים הפתוחים, קיבל ממנו הסבר לגבי ביצוע העבירה והמליץ לבטל את ההרשעה ולהסתפק בצו של"צ. כידוע, המלצת שירות המבחן מהווה כלי עזר מקצועי, אך אינה מחייבת את בית-המשפט.

בבואי לבחון את מעשי הנאשם, אני לוקחת בחשבון את הערכים המוגנים הנפגעים מעבירות של העסקה והסעה של שוהה בלתי חוקי. מדובר בפגיעה בריבונות מדינת ישראל וביכולתה להחליט מי יבוא בשעריה, וכן פגיעה כלכלית בציבור העובדים השוהים בישראל כדין. אציין, כי במקרים רבים יש בעבירות גם פגיעה פוטנציאלית בטחונים, אלא שבמקרה זה, לאור האמור בגזר הדין שהיווה חלק מן הראיות בתיק - ת/1, וקביעת בית-המשפט שהמניעים היו מניעים כלכליים של פרנסה, אני סבורה כי יש להגן על הערך של הפגיעה בביטחון הציבור.

בטרם אבחן את שאלת הענישה, אדרש לעתירת ב"כ הנאשם לבטל את ההרשעה.

ההלכות בעניין זה ידועות, ולפיהן, ככלל, משנקבע שאדם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו, והחריג הוא ביטול הרשעה באותם מקרים, שביהמ"ש מגיע למסקנה כי אין הלימה בין חומרת המעשים, נסיבותיהם ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי, לבין מידת הפגיעה בנאשם, באופק חייו ושיקומו.

לא זה המקרה שלפניי, ואפרט את טעמי.

לעניין חומרת המעשים ונסיבותיהם, אכן, כפי שציינתי בפתח הדברים, מעשי השב"ח לא היו בעלי פוטנציאל לסיכון בטחוני, עם זאת, נפסדות המעשים וחומרתם היא ברורה. אציין בהקשר זה כי מעדותו של השב"ח בפניי, עלה בבירור שהנאשם שאל את השב"ח היכן מקום מגוריו והיכן נמצא אותו כפר שציין, וכי השב"ח ביקש ממנו לארגן לו אישור כניסה. אני מפנה בעניין זה לעמוד 5 בפרוטוקול. נתונים אלה משמעותיים לעניין חומרת הנסיבות, משום שיש בהם כדי ללמד על מודעות ברורה וחד משמעית, למצער, באירוע השני, בדבר היעדר אישורי כניסה והיעדר זכות לשהות בישראל לאותו שב"ח. נתון זה מעמיד גם בסימן שאלה את תגובתו של הנאשם בתסקיר, כשאמר לקצינת המבחן שלא היה מודע לכך שמדובר בשוה לא חוקי.

אציין בהקשר זה, כי באישום השני מדובר באירוע מתואם, כשלנאשם יש את מספר הטלפון של השוה הבלתי חוקי, והוא מתאם איתו את הגעתו. האירוע השני כולל גם הסעה ולא רק העסקה, אם כי לעניין ההסעה מקובלת עליו הערת הסנגור שמדובר בהסעה בתוך ישראל ולא מן המחסום.

העובדה שמדובר בשני מעשים שונים, שאחד מהם כולל שתי עבירות, בפער זמנים, כשהנאשם מודע בצורה ברורה ופוזיטיבית להיעדר אישור הכניסה, מצביעה על חומרת ההתנהלות, ועל האינטרס הציבורי שבמיצוי הדין ובהרתעת הנאשם וציבור עברייני פוטנציאלי.

לעניין הפגיעה בנאשם, באופק חייו ובשיקומו, אני לוקחת בחשבון כמובן את העובדה שמדובר באדם בן 59 ללא עבר פלילי וללא תיקים פתוחים, שהתנהלותו נורמטיבית ומתפקדת, כעולה מן המדובר בטיעונים וכעולה מן המסמכים נע/3.

עם זאת, להשקפתי, והדברים מתחזקים נוכח נסיבות החומרה שבמעשים, אין די בנתונים שצוינו לעיל, ויש להוכיח פגיעה קונקרטית מוחשית וממשית, כשהנטל להוכיחה מוטל על כתפי הטוען לאותה פגיעה.

הנאשם עוסק כעצמאי בתחום הגינון. הנאשם אמנם טוען כי עיסוקו בתחום ההדברה מהווה נתח של כ-30% מכלל עיסוקו, אך מעבר להצגה אישור להדברה ולרישיון להדברה - נע/1 ו-נע/2, לא הוצגו כל אסמכתאות לגבי היקף הפעילות בתחום ההדברה.

יתרה מכך, ממסמך נע/2 עולה, כי רק לאחרונה בחודש אוקטובר 2014 חודש היתר ההדברה, וניתנה לבית-המשפט הבהרה כי ההיתר תקף לשלוש שנים. משכך, לא עומד הנאשם בזמן הקרוב הנראה לעין בכל סיכון לפגיעה כלשהי בעיסוקו.

אוסף ואעיר, כי יש להניח שבעת שיבקש בשלהי שנת 2017 לחזור ולחדש את היתר ההדברה, ככל שתהא משמעות להרשעה בעבירות שלפניי, ישקלו הגורמים נותני ההיתר את אופי העבירות והזמן שחלף מאז ביצוען, בעת שיקבלו החלטה בכל הנוגע לחידוש ההיתר.

כעולה מן המקובץ, לא הונחה בפניי תשתית ראייתית המלמדת על פגיעה ממשית בהיקף משמעותי בעיסוק ובהכנסות

באופן המצדיק לשקול את ביטול ההרשעה.

טרם סיום אציון, כי הצדדים הציגו בפני בית-המשפט פסיקה הנוגעת לביטול הרשעה בנסיבות דומות. להשקפתי, כשביהמ"ש דן בבקשה לביטול הרשעה, עליו להעמיד לנגד עליו את הנסיבות הקונקרטיות של המעשים ושל העושה, ובמקרה שלפניי, נסיבות אלה אינן מצדיקות ביטול של ההרשעה.

אשר לענישה, מדיניות הענישה בכל הנוגע לעבירות שלפניי היא מוכרת, וככלל, בית-המשפט חוזר ושונה כי יש מקום לענישה מוחשית וממשית פעמים רבות בדרך של מאסר בפועל, לרבות מאסר מאחורי סורג ובריח.

עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים, אני רואה בשני האישומים, לאור הנסיבות הדומות והעובדה שמדובר באותו שב"ח, משום אירוע עונשי אחד.

בהתחשב בפסיקת בית-המשפט העליון כפי שבאה לידי ביטוי באסופת פסקי הדין שהציג ב"כ המאשימה, וביניהם **רע"פ 6364/05, רע"פ 2210/11 ורע"פ 1941/09**, ובהתחשב בהתאמות הנדרשות בנסיבות שבפניי ובכך שמדובר בשני מעשים שונים, אני סבורה כי מתחם הענישה על האירוע בכללותו, נע מתקופת מאסר קצרה הניתנת לריצוי בעבודות שירות, ועד תשעה חודשי מאסר.

בתיק שלפניי לא קיימת הצדקה לסטייה ממתחם הענישה, עם זאת, הנסיבות שפרטתי לעיל, ובהן התנהלותו הנורמטיבית של הנאשם, לקיחת האחריות, היעדר העבר והיעדרם של תיקים פתוחים, כמו גם כל יתר הנסיבות האישיות שעלו בתסקיר, מצדיקות כולן התחשבות בנאשם והטלת עונש בתחתית מתחם הענישה.

לעניין הענישה הכספית, מדובר במעשים הנעשים מטעמים של כדאיות כספית, ומצדיקים ענישה שתעקר כדאיות זאת. בתיק שלפניי לא הוצגו נתונים בדבר חוסר יכולת, ויש משמעות לעובדה שמדובר בשני מעשים.

לעניין העתירה לפסילת הרישיון בהתאם להוראות הקבועות בחוק הכניסה לישראל, מקובלת עליי עמדת הסנגור, לפיה בנסיבות המפורטות באישום השני, אין מדובר במי שהוא מסיע סדרתי או מסיע לשם עיסוקו, אלא במי ששלח באופן נקודתי אחר לבצע הסעה בתוך שטחי מדינת ישראל, ומשכך, אתחשב בנאשם ולא אפסול את רישונו.

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

1. מאסר בפועל לתקופה של 75 ימים, שירוצה בדרך של עבודות שירות במרכז רפואי "רעות", בהתאם לחוות-דעת הממונה על עבודות השירות.

הנאשם יתייצב במפקדת מחוז מרכז ביום 21.4.2015 שעה 08:00 לתחילת ריצוי עונשו.

הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בתנאי עבודות השירות.

2. מאסר על תנאי למשך 7 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירות על חוק הכניסה לישראל.

3. קנס בסך 2,500 ₪, או 5 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, **כשהראשון בהם ביום 1.4.2015 לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון.**

4. ניתן צו כללי למוצגים, לשיקול דעת קצין משטרה.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הפרוטוקול לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן.

ניתנה והודעה היום י"א אדר תשע"ה, 02/03/2015 במעמד הנוכחים.

לימור מרגולין-יחידי , שופטת